

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., v právní věci žalobce **A. Ch.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Škvrnou, advokátem, se sídlem Pellicova 2c, Brno, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, odboru Krajský živnostenský úřad, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2013, č. j. JMK 26370/2013, sp. zn. S-JMK 26370/2013/KŽÚ/RL,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 31. 5. 2013 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru Krajský živnostenský úřad ze dne 4. 4. 2013, č. j. JMK 26370/2013, sp. zn. S-JMK 26370/2013/KŽÚ/RL (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Rosice, Odboru živnostenského, ze dne 11. 2.

2013, č. j. MR-OZU/1301/2012/20 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla žalobci udělena podle ustanovení § 19 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní kontrole“) pořádková pokuta ve výši 20.000 Kč, a to za neposkytnutí součinnosti ke kontrole podle ustanovení § 14 odst. 1 ve spojení s § 11 písm. a) a d) zákona o státní kontrole, neboť žalobce, jakožto kontrolovaná osoba, neumožnil ve stanoveném termínu dne 13. 12. 2012 v 9:00 h. kontrolnímu pracovníkovi živnostenského úřadu vstup do objektu umístěného na parcele č. 1216/4 a na parcelu č. 1216/1, čtvrt' Annenská 669, Zbýšov (výrokem č. 2 pak žalobci byla uložena povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč). Žalobce v podané žalobě požaduje také uhradit náklady soudního řízení.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť živnostenská kontrola nebyla nikdy zahájena. Jak vyplývá z potvrzení pošty Zbýšov u Brna (přiloženo k žalobě), předmětnou zásilku (s přípisem prvostupňového orgánu – výzva: Oznámení o provedení kontroly ze dne 26. 11. 2012, č. j. MR-OZU/1301/2012/4) vyzvedl dne 30. 11. 2012 na poště pan A. Ch., nar. X, číslo OP X, otec žalobce [pozn. krajského soudu: žalobce je A. – bez ‚e‘ v křestním jméně]. Pan A. Ch.a, otec žalobce, rovněž sdělil žalobci, že psal na základě převzaté výzvy prvostupňovému orgánu dne 10. 12. 2012 písemné podání, které následující den osobně doručil na podatelnu MÚ Rosice. Uvedené skutečnosti pak jednoznačně vyplývají i z obsahu správního spisu, kde lze dohledat i rozdíl mezi podpisem žalobce a jeho otce. Pan A. Ch., otec žalobce, tak převzal zásilku správního orgánu omylem s tím, že je určena jeho osobě, proto na podání i písemně reagoval, což je patrné z obsahu přípisu ze dne 10. 12. 2012. Výzvu správního orgánu proto nikdy nepředal k rukám žalobce a ani se k tomu nikdy nikomu nezavázal. Výzva prvostupňového orgánu Oznámení o provedení kontroly tak nebyla žalobci nikdy doručena. Žalobce tedy shrnuje, že žalovaný postupoval v rozporu s hmotným a procesním právem a napadené rozhodnutí je tudíž nezákonné. K důkazu navrhuje správní spis, výše uvedené potvrzení pošty s přiloženou kopií občanského průkazu, účastnický výslech žalobce a výslech svědka A. Ch., otce žalobce.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[3] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 2. 9. 2013, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zároveň žalovaný uvedl, že předložená spisová dokumentace je důkazem toho, že tvrzení žalobce se nezakládá na pravdě a je naopak důkazem toho, že správní orgány postupovaly zcela v souladu s platným hmotným i procesním právem, což žalovaný obšírně odůvodňuje. Dále shrnuje (a cituje) z napadeného i prvostupňového rozhodnutí a z vyjádření žalobce v průběhu správního řízení a v reakci na žalobu uvádí, že vyjádření žalobce považuje za zcela účelové a s odkazem na spisový materiál (doručenky a zejm. přípis ze dne 10. 12. 2012, který byl předán na podatelnu MÚ Rosice) uvádí, že žalobce byl s předmětným přípisem o zahájení kontroly zcela prokazatelně seznámen, a tedy není pochyb, že byl seznámen se svou povinností poskytnout součinnost ke kontrole podle zákona o státní kontrole. Žalovaný pak shrnuje a konstatuje, že živnostenská kontrola byla správním orgánem řádně zahájena, a že žalobce byl právě tou fyzickou osobou, která byla jednoznačně vyzvána k vytvoření základních podmínek k provedení kontroly. Žalovaným i prvostupňovým

správním orgánem bylo vše řádně a podrobně zdůvodněno a vydaná rozhodnutí jsou zcela zákonná a žalobní důvody uvedené žalobcem nejsou právně relevantní, jeho argumentace je účelová a nemá oporu ve spisové dokumentaci.

[4] Žalobce ve své replice, doručené soudu dne 18. 10. 2013, konstatoval, že setrvává na své podané žalobě a uvádí, že spornou zůstává mezi stranami ta skutečnost, zda žalobci byl řádně doručen přípis ze dne 26. 11. 2012, č. j. MR-OZU/1301/2012/4, ve věci Oznámení o zahájení kontroly. Žalobce pak dále setrval na svých návrzích na dokazování uvedených v žalobě.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[5] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[6] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

[7] Na nařízeném soudním jednání dne 24. 6. 2015 setrvali účastníci řízení na svých procesních stanoviscích. Návrh na provedení důkazu svědeckou výpovědí pana A. Ch., otce žalobce, soud zamítl, protože s ohledem na výše uvedenou argumentaci by pro řešení dané věci nemohl přinést žádné další podstatné a relevantní skutečnosti či poznatky, kteréžto jsou pro soud dostatečně patrné z předložené spisové dokumentace.

[8] Podstata věci je založena na zodpovězení otázky (jediné žalobní námitky), zda živnostenská kontrola byla řádně zahájena, tedy, jestli žalobce byl tou fyzickou osobou, která byla jednoznačně vyzvána k vytvoření základních podmínek k provedení živnostenské kontroly.

[9] Krajský soud nejprve posoudí, jestli je prvostupňový správní orgán (v dané věci živnostenský úřad) vůbec oprávněn samotnou kontrolu ve smyslu zákona o státní kontrole provádět. Dle ustanovení § 60a odst. 1 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „živnostenský zákon“): „*Živnostenskou kontrolu provádějí v rámci své působnosti živnostenské úřady, které sledují, zda a jak jsou plněny povinnosti stanovené živnostenským zákonem, ustanoveními zvláštních právních předpisů vztahujícími se na živnostenské podnikání, poskytování služeb podle § 69a a na podmínky provozování živnosti uložené v rozhodnutí o udělení koncese. Při kontrole plnění povinností, které vyplývají podnikateli pro provozování živnosti ze zvláštních předpisů, může živnostenský úřad vyžadovat od podnikatele doklady o splnění těchto povinností.*“ Dle ustanovení § 60b živnostenského zákona: „*Kontrolní činnost v rámci živnostenské kontroly vykonávají zaměstnanci živnostenských úřadů. Při kontrole se prokazují pověřením ve formě*

písemného pověření nebo ve formě průkazu. Při kontrolní činnosti mohou zaměstnanci provádějící kontrolu pořizovat též zvukové a obrazové záznamy. Ke kontrole mohou být přizváni zástupci dalších orgánů a osob určených zvláštními právními předpisy. Výkon živnostenské kontroly se řídí zvláštním zákonem.“ Tímto zvláštním zákonem je pak právě zákon o státní kontrole, což vyplývá jak z jeho obecné použitelnosti v těchto typech řízení, tak také z výslovného odkazu v daném ustanovení živnostenského zákona. Ze zákonné dikce právní úpravy tedy *prima facie* vyplývá, že prvostupňový správní orgán byl oprávněn provádět kontrolu ve smyslu zákona o státní kontrole.

[10] Jedinou žalobní námitkou je tedy otázka zákonnosti samotného zahájení živnostenské kontroly. Kdyby totiž krajský soud seznal, že samotné zahájení kontroly bylo nezákonné (resp., že k němu zákonně vůbec nedošlo, jak tvrdí žalobce), musel by jako nezákonné posoudit prvostupňové i napadené rozhodnutí. Nejdůležitější povinností na úvod správního řízení, kterou má kontrolní orgán, je řádně oznámit kontrolované osobě zahájení této státní kontroly.

[11] Uvedenou povinnost je nutno vykládat v kontextu relevantních zákonných ustanovení, zejména pak v daném případě ustanoveními § 12 odst. 2 písm. a) a b) zákona o státní kontrole, podle nichž jsou kontrolní pracovníci „*povinni oznámit kontrolované osobě zahájení kontroly a předložit pověření k provedení kontroly a šetřit práva a právem chráněné zájmy kontrolovaných osob*“. Z uvedených ustanovení tedy vyplývá, že postihovat kontrolovanou osobu (jejího jednatele) za nesoučinnost při kontrole lze zásadně jen za situace, kdy kontrolované osobě bylo zahájení kontroly oznámeno, takže tato o kontrole věděla, anebo sice nevěděla, ale vědět mohla a měla. Součinnost lze totiž z povahy věci vyžadovat pouze po tom, komu je či má být známo, že nastala situace, za které je povinen ji poskytnout.

[12] Znamená to tedy, že otázka, zda bylo žalobci jako kontrolované osobě zahájení kontroly v souladu se zákonem o státní kontrole oznámeno, je pro posouzení jeho odpovědnosti za správní delikt rozhodná. Oznámení o zahájení kontroly je jednostranným procesním úkonem správního orgánu (kontrolního orgánu) adresovaným kontrolované osobě. Aby mělo účinky vedoucí ke splnění povinnosti kontrolního orgánu stanovené v ustanovení § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole, musí předmětné oznámení o zahájení kontroly zejména splňovat náležitosti obsahové a dojít do sféry kontrolované osoby.

[13] Smyslem a účelem oznámení o zahájení kontroly je dát kontrolované osobě na vědomí, že u ní je zahajována kontrola, takže jí tím vznikají specifické povinnosti i specifická práva, zakotvená zejména v zákoně o státní kontrole, subsidiárně však – s ohledem na ustanovení § 26 zákona o státní kontrole – případně i ve správním řádu. Ve své podstatě plní oznámení o zahájení kontroly stejnou funkci jako uvědomění účastníka o zahájení řízení podle správního řádu – zajišťuje zejména, aby kontrolovaná osoba mohla od počátku provádění kontroly řádně a v potřebném rozsahu uplatňovat svá procesní práva a aby po ní šlo spravedlivě požadovat poskytnutí potřebné součinnosti.

[14] Zákon o státní kontrole nemá zvláštní ustanovení o tom, vůči které konkrétní fyzické osobě je nutno oznámení o zahájení kontroly učinit, aby bylo možno mít za to, že došlo do její sféry; subsidiárně použitelný správní řád (zákon č. 500/2004 Sb., ve znění rozhodném pro

projednávanou věc) však uvedenou problematiku výslovně upravuje a to v ustanovení § 20 odst. 5 správního řádu, který stanoví: „*Při doručování písemnosti, která souvisí s podnikatelskou činností fyzické osoby a která je doručována na adresu místa podnikání se postupuje obdobně podle § 21*“. Ustanovení § 21 správního řádu pak v odstavcích rozhodných pro danou věc stanoví: „*(1) Právnícké osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu jejího sídla nebo sídla její organizační složky, již se řízení týká; u zahraniční právnícké osoby se doručuje na adresu sídla její organizační složky zřízené v České republice, týká-li se písemnost činnosti této organizační složky. Při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě se doručuje na elektronickou adresu právnícké osoby. V ostatních případech se zahraničním právníckým osobám písemnosti doručují způsobem uvedeným v § 22. (2) Písemnost, která se doručuje do vlastních rukou, jsou oprávněny převzít orgány a osoby uvedené v § 30 nebo jiné osoby, které byly pověřeny písemnosti přijímat. (3) Právnícká osoba nemůže žádat o prominutí zmeškání úkonu s poukazem na to, že se na adrese jejího sídla nebo sídla její organizační složky nikdo nezdržuje. Správní orgán však v případě, že na uvedené adrese nebyl nikdo zastížen, může písemnost doručit osobám uvedeným v § 30 na jejich adresu. (4) Písemnost, která se nedoručuje do vlastních rukou a jejíž převzetí má být potvrzeno příjemcem, lze doručit fyzické osobě, která je za adresáta oprávněna písemnost převzít, fyzické osobě, která převzetí písemnosti potvrdí razítkem adresáta, popřípadě též jiné vhodné fyzické osobě bydlící, působící nebo zaměstnané v tomtéž místě nebo jeho okolí, která souhlasí s tím, že poštovní zásilku s písemností adresátovi předá. (5) Písemnost, která se nedoručuje do vlastních rukou a jejíž převzetí nemá být potvrzeno příjemcem, lze doručit vložení písemnosti do adresátovy domovní schránky nebo na jiné vhodné místo anebo způsobem podle odstavce 4.*“ Dle tohoto ustanovení je třeba posuzovat doručování předmětné písemnosti žalobci.

[15] Krajský soud má však za to, že v právní doktríně (a to soukromého i veřejného práva) je notoriitou, že adresované právní úkony jsou perfektní (účinné) jejich dojitím adresátovi, **a to do jeho sféry**. Svojí povahou je adresovaným právním úkonem – úkonem veřejnoprávní povahy – i oznámení zahájení kontroly konkrétní (individuálně určené) kontrolované osobě a doručování se tedy řídí dle výše citované právní úpravy. Současně je však třeba také vycházet z vyvratitelné právní domněnky, že v případě, kdy osoba na základě své vůle jedná takovým způsobem, že je naprosto jednoznačně zřejmé, že s jednostranně adresovaným právním úkonem seznámena byla, je třeba soudit, pokud nebude prokázán opak, že s tímto úkonem skutečně seznámena byla. Pro daný případ to znamená, že v případě prokázání, že žalobce o zahájení živnostenské kontroly zcela prokazatelně věděl, a v následném správním řízení s tímto vědomím jednal, je nepodstatné, zda jím byl skutečně on, kdo písemnost s oznámením o zahájení řízení převzal. Důležitá je tedy, podle právního názoru zdejšího soudu, samotná fakticita žalobcova vědomí (z materiálního hlediska) o zahájení živnostenské kontroly. Při dodržení těchto premis pak krajský soud rozhodl o podané žalobě následovně.

[16] Soud v průběhu ústního jednání provedl jako důkaz nejprve výpis z veřejné části Živnostenského rejstříku žalobce: pan „A. Ch.“, ze kterého vyplývá, že v předmětné době podnikal pod identifikačním číslem 621706478 a měl sídlo „*Náplavka 793/8, 603 00 Brno-Staré Brno*“. Veškeré jeho tehdy provozované živnosti (konkrétně s předmětem podnikání „*hostinská činnost*“; „*silniční motorová doprava*“ a „*výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona*“) pak zanikly dnem 30. 11. 2012. Od tohoto data

tedy již žalobce není podnikatelem a ukončil svou činnost v režimu živnostenského zákona výše uvedeného dne.

[17] Soud dále provedl jako důkaz výpis z veřejné části Živnostenského rejstříku otce žalobce: pan „A. Ch.“, ze kterého vyplývá, že v předmětné době podnikal pod identifikačním číslem 66583454 a měl sídlo „Majrov 474, 664 11, Zbýšov“ (předchozí sídla pak byla: „Vysoká u Holic 1, 543 01, Ostřetín“ a „Kounická 26, 664 91, Ivančice“). Pan A. Ch. je dodnes podnikatelem činným v režimu živnostenského zákona a má (a v předmětné době měl) zapsány následující živnostenská oprávnění s předmětem podnikání „výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“ a „silniční motorová doprava“.

[18] Jak je patrné z předložené spisové dokumentace, a to z přípisu prvostupňového orgánu ze dne 26. 11. 2012, č. j. MR-OZU/1301/2012/4, ve věci Oznámení o zahájení kontroly, tak tento byl adresován výslovně žalobci (v záhlaví uvedeno: „A. Ch., č. A. 669, Z.“) a v textu oznámení o zahájení kontroly bylo výslovně uvedeno, že „Kontrola bude provedena u podnikatele: Fyzická osoba: A. Ch., IČ: 621 70 678.“) a to dne 13. 12. 2012 v 9:00 hodin v areálu vymezeném parcelními čísly. Na doručence je pak uvedeno, že zásilka byla vyzvednuta osobně na poště, a to příjemcem označeným jako „A. Ch.“ dne 30. 11. 2012. Z výše uvedeného je zřejmé, že pokud měl prvostupňový správní orgán po celou dobu řízení za to, že si žalobce tento přípis vyzvedl a živnostenská kontrola byla zahájena, učinil si tento závěr zcela správně, a to na základě údajů obsažených ve správním spise (zejména z citované doručky). Nadto zdejší soud konstatuje, že z přípisu je naprosto zřejmé, komu byl adresován, u kterého podnikatele (uvedené IČ), kde a kdy měla být samotná živnostenská kontrola vykonána. Dále zdejší soud konstatuje, že datum doručení předmětného přípisu o zahájení živnostenské kontroly je na den shodné s datem zániku všech živnostenských oprávnění žalobce, což způsobuje, jak správně konstatuje žalobce, důvodné podezření z účelovosti jednání žalobce (ukončení jeho živnostenského podnikání).

[19] Nicméně žalobce k podané žalobě přiložil kopii (při veřejném jednání předložen originál shodující se s kopií) ručně psaného „potvrzení“ vydaného poštou Zbýšov u Brna, Masarykova 248, Zbýšov u Brna, ze dne 26. 4. 2013 (potvrzené úředním razítkem pošty č. 4 s nečitelným podpisem vystavující osoby), ve kterém je uvedeno: „Potvrzuji, že zásilka X, podaná na poště Rosice 66501 byla vyzvednuta dne 30/11 2012 na poště Zbýšov panem A. Ch., OP: X. Odes.: Město Rosice, Palackého náměstí. 13, 665 01 Rosice“. Z kopie přiloženého občanského průkazu k žalobě je pak patrné, že držitelem občanského průkazu s tímto číslem byl opravdu pan A. Ch., otec žalobce. Tímto „potvrzením“ žalobce dokládá své tvrzení, že nebyl se zahájením živnostenské kontroly nikdy obeznámen, jelikož předmětnou zásilku nevyzvedl on samotný, ale jeho otec, pan A. Ch., který žalobci tuto skutečnost nikdy nesdělil.

[20] Pro zdejší soud však ve světle jeho právního názoru vyjádřeného v bodě [15] tohoto rozsudku je podstatné, jestli žalobce byl o zahájení živnostenské kontroly seznámen materiálně, tedy, jestli o tomto zahájení živnostenské kontroly prokazatelně věděl. Jestli by tato skutečnost byla prokázána, tak by i případná chyba ve formálním doručení oznámení o zahájení kontroly nikoliv žalobci, ale jeho otci, nemohla mít vliv na zákonnost celého správního procesu.

[21] Pro posouzení otázky fakticity žalobcova vědomí o zahájení živnostenské kontroly je podle názoru zdejšího soudu klíčový dokument vedený ve správním spise pod č. j. MR-OSU/1301/2012/7 (opatřen čárovým číselným kódem X), který je datován dne 10. 12. 2012 a který byl doručen na Městský úřad Rosice dne 11. 12. 2012. Jako autor přípisu označeného jako „*Věc: Oznámení o zahájení kontroly*“ je „*A. Ch.*“ a přípis je podepsán nečitelným podpisem. Z textu přípisu je dle hodnocení zdejšího soudu nejdůležitější následující část: „*Sděluji Vám, že dne 13. 12. 2012 Vám neumožním přístup na soukromý pozemek. A to z důvodu, že v den kontroly nejsem žádným podnikatelem, ale minimálně dva roky jsem zaměstnancem. Poslední místo podnikání je v bytě Brno 2, Náplavka 8, nikoliv A. 669, Z.*“ Žalobce v žalobě uvádí, že autorem tohoto přípisu je jeho otec, pan A. Ch., nikoliv on sám.

[22] Zdejší soud však na základě výše uvedeného musí konstatovat, že toto tvrzení je nepravdivé, a že dle hodnocení zdejšího soudu je naprosto zřejmé, že autorem uvedeného přípisu musí být žalobce. Tento svůj závěr zakládá na skutečnosti, že I. žalobce v době sepsání již skutečně nebyl podnikatelem, jelikož svou živnost ukončil dne 30. 11. 2012, oproti tomu otec žalobce byl v době sepsání přípisu (a i nyní stále je) podnikatelem zapsaným v živnostenském rejstříku; II. žalobce měl skutečně poslední místo podnikání na adrese Náplavka 8, 603 00 Brno-Staré Brno, oproti tomu otec žalobce na tomto místě nikdy nepodnikal (vše srov. v bodech [16] a [17] tohoto rozsudku). Na základě těchto okolností musí zdejší soud přisvědčit názoru žalovaného, že není pravdivé tvrzení žalobce, že by tento přípis psal jeho otec, ale je podle zdejšího soudu zcela zřejmé, že autorem uvedeného přípisu je žalobce samotný, jelikož informace v dopise uvedené jsou údaje identifikující jednoznačně žalobce, nikoliv jeho otce.

[23] Vzhledem k tomu, že soud učinil jednoznačný závěr, že autorem tohoto přípisu musel být žalobce, a tímto přípisem bylo reagováno na Oznámení o zahájení kontroly, má zdejší soud postavené na jisto, že žalobce jednoznačně o zahájení živnostenské kontroly věděl, a to nejpozději ode dne 10. 12. 2012, kdy byl datován uvedený přípis. Jinými slovy řečeno: žalobce svým jednáním naplnil podmínku uvedenou v bodě [15] tohoto rozsudku, tedy vlastním jednáním prokázal fakticitu vlastního vědomí o zahájení živnostenské kontroly. Zdejší soud tedy činí závěr, že žalobce se zahájením živnostenské kontroly byl materiálně nadevší pochybnost srozuměn.

[24] V nyní posuzovaném případě tak jednoznačně byl naplněn účel právní úpravy, kterým je informování kontrolované osoby o zahájení kontroly. Pochybení žalovaného pak nelze dovodit ani z jiných ustanovení zákona o státní kontrole. Krajský soud shledává, že žalobce o zahájení předmětné kontroly byl prokazatelně informován a jednoznačně o začínající kontrole věděl, což vyplývá zejména z jeho další procesní aktivity. Jeho procesní postup, kdy tvrdí, že kontrola nebyla zákonně zahájena, i když o jejím zahájení prokazatelně věděl, musí krajský soud považovat za jednání hraničící s obstrukcí. Jak judikoval Nejvyšší soud dne 25. 10. 2012, sp. zn. 21 Nd 299/2012: „*Procesní obstrukce jsou zneužitím procesních práv (negují efektivní působení práva) a nepožívají žádnou právní ochranu.*“ A také jak judikoval Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 10. 2. 2015, č. j. II. ÚS 3694/13: „*Doručování správních rozhodnutí představuje způsob komunikace mezi správním orgánem a účastníkem správního řízení. Lze proto očekávat a koneckonců i požadovat, aby z jejich strany nedocházelo ke*

vzájemným obstrukcím. Ústavní soud neposkytne ochranu jednání takového účastníka řízení, které lze označit za značně účelové, případně (přínejmenším) za ledabylé, a porušující zásadu, podle níž je každý povinen dbát o vlastní práva.“ Tvrzení a jednání žalobce podle právního posouzení zdejšího soudu nabylo takové intenzity, že jej lze subsumovat pod výše citovaný závěr Ústavního soudu. Živnostenská kontrola tedy byla řádně zahájena a uvedená žalobní námitka je tedy nedůvodná.

[25] Vzhledem k tomu, že se jednalo o jedinou uplatněnou žalobní námitku a krajský soud je dle ustanovení § 75 odst. 2, věta první, s.ř.s. vázán žalobními body a soud neshledal po studiu napadeného a prvostupňového rozhodnutí, jakož i po studiu předložené spisové dokumentace, žádné vady řízení, pro které by byl nucen užít ustanovení § 76 s.ř.s., nezbylo mu než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[26] Nicméně soud jako *obiter dictum* a pro úplnost svého rozhodnutí konstatuje, že prvostupňový správní orgán v prvostupňovém rozhodnutí jednoznačně popsal skutek, kterého se žalobce dopustil, uvedl období, během kterého došlo (resp. vzhledem k jeho trvání a pokračující formě docházelo) ke spáchání skutku a definoval, o jaký skutek se jedná a v čem je spatřováno porušení zákona, stejně tak se zákonně zabýval výší udělené pořádkové pokuty. Tyto jeho závěry pak správně potvrdil a zcela přezkoumatelně vypořádal všechny žalobcovy námitky i žalovaný v napadeném rozhodnutí. Krajský soud musí konstatovat, že žalobce jako kontrolovaná osoba zaviněně (svou vlastní nečinností, resp. procesní obstrukcí) způsobil, že nesplnil svou povinnost podle ustanovení § 14 zákona o státní kontrole. Z předložené spisové dokumentace a z průběhu celého správního řízení je zřejmé, že žalobce neuznává jemu dané povinnosti vyplývající ze zákona o státní kontrole a ze živnostenského zákona a *de facto* trvale odmítá na provedení kontroly vůbec přistoupit. Krajský soud má za prokázané, že jeho jednání ve formě nesoučinnosti má znaky úmyslného zavinění. Zdejší soud tedy musí konstatovat, že žalobce je svým jednáním plně odpovědný, že zahájená státní kontrola nemohla být ani vůbec provedena. Proto je třeba přisvědčit žalovanému, že výše pořádkové pokuty uložená prvostupňovým orgánem odpovídá způsobu spáchání správního deliktu, jeho okolnostem a míře zavinění a prvostupňový správní orgán i žalovaný se se všemi těmito skutečnostmi ve svých rozhodnutích řádně vypořádali. Postup prvostupňového správního orgánu i žalovaného tak krajský soud hodnotí jako zcela zákonný.

V. Shrnutí a náklady řízení

[27] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedená žalobní námitka uplatněná žalobcem není důvodná. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[28] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad

rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. června 2015

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu